



*Venceslav Winkler:*

### Žoga.

*Pada žoga, pada,  
kakor je odšla.*

*Mišo gleda, gleda:*

*Res je daleč do neba.*

*Mišo žogo meče  
sem in tja*

*in jo vrže z mlado roko*

*skoraj do neba.*

*Joj, če bi se izgubila  
v morju nerazjasnenih daljav,  
če bi v sonce se zadela, ga razbila,  
kdo nam potlej bi sijal?*

*Janez Pucelj:*

### Otroški brevir.

**Mali traven — april.**

»Grahut, danes je velika nedelja!«

»Danes je prvi april, Čeferinova Marjančka!  
Za aprila me imaš; nisem bedak, da bi ti verjel!«

»Velika nedelja je, Grahut. Kaj ni bilo sinoči  
vstajenje in procesija?«

»Vstajenje in procesija je bila sinoči in Klop-  
čičev Tone je »alelujo« nosil, da je bil ves moker:  
Šteblajevemu Matijčetu je pa samo za las manjkalo,  
da ga ni banderce spodneslo; jaz sem pa »velikega«  
gonil, ko so potrkavali, da bi si bil skoraj hrbtenico-  
ulomil — in danes je prvi april, pa konec in amen in  
me ne boš imela za aprila!«

»Hujši si ko težkoverni Tomaž! Slabo posnemaš svetnike! — Nà, piruh, sama sem ga opisala, pa vedi, da je danes velika nedelja!«

»Hohooo! Saj res, danes je velika nedelja!«

2. april. Sv. Frančišku Pavelskemu da nekega dne neapolski kralj Ferdinand I., ki je storil obilo krivic, vpričo svojih velikašev polno skledo zlata, da naj sezida samostan. Toda svetnik ne vzame daru, temveč prostodušno očita kralju, da ne mara tega zlata, ker je »krvav denar«, iztisnjen iz bednega obupanega ljudstva.



Da bi očitok dokazal, vzame en cekin iz sklede, ga prelomi vpričo kralja in glej: iz njega kane kaplja krvi. — Ali ne tečejo vdovi solze po licih in ali ne vpije zoper njega, ki jih izžema? (Sir. 35; 18.)

14. april. Sv. Lidvina je veliko trpela. Bolna je bila 38 let. Bila je lepa in mnogo mladeničev jo je prosilo v zakon. Pa prosila je Boga, da bi ji odvzel njeno lepoto. In Bog jo je uslišal, kakor ni pričakovala. Pri sankanju se vanjo zaleti tovarišica in ji zlomi rebro. Telo ji začne znotraj zatekati, oteklina se razširi na vse truplo, da se je morala deklica plaziti po berglah. Povrh tega se je čutila silno samo in zapuščeno. Pa še vedno huje je bilo: telo ji je začelo znotraj gniti; desno pleče je bilo kar gnilo, da je desnica visela komaj še na eni sami kiti. Na čelu se ji je naredila rana in eno oko ji je popolnoma oslepelo; vsi udje razen leve roke so bili mrtvi in trdi. Spočetka je le težko prenašala vse to trpljenje, pozneje pa ji je spovednik svetoval, naj premišljuje trpljenje Gospoda Jezusa, in tako se je zatopila v to trpljenje, da je pozneje celo rekla: »Četudi bi si z eno

samo zdravamarijo izprosila zdravja, bi ne storila tega, ampak bi prepustila božji volji, naj stori z mano, kar se ji zdi prav.« — Gospod, vaš Bog, vas skuša, da bi se pokazalo, ali ga ljubite ali ne iz vsega srca in iz vse duše. (I. Moz. 13; 3.)

15. april. Sv. Peter Gonzalez je bil kot mlad mož, čeprav stolni dekan, vendar kar precej častihlepen, dasi ni imel drugih posebnih napak. Ob ustoličenju za dekana je jahal krasno opravljenega konja, ves hrepeneč, da bi vse le nanj gledalo in o njem govorilo. Kar zagleda konec ulice veliko množico: Zdaj se velja postaviti! Izpodbode konja. Joj! Konj se spotakne, jezdec: čmok v blato. Občudovanje zijalatega ljudstva se izprevrže v glasen krohot. Ta padeč je pa Petru pomagal do svetniške slave. »Ker me svet tako zasmehuje, se še danes zmaščujem nad njim, in ga zasmehujem tudi jaz!« reče in se odloči, da stopi v red sv. Dominika. — Ker je napuh, ondi je tudi sramota; kjer je pa ponižnost, tam je tudi modrost. (Preg. 11; 2.)



16. april. Sveti berač Benedikt Labre je nekoč klečal v neki nunski cerkvi nepremično kot kip. Ko ga vidi neka redovnica, se ji zdi, kot da gleda angela klečati. Tudi prednica želi videti tega angela. Pripeljejo ga pred njo. Ko ga zagleda tako vsega raztrganega, pa mirnega in pokojnega, vzdihne neka nuna: »O, ubogi revež!« Dozdaj je sveti berač molčal, ko pa sliši besedo »revež«, naglo zavrne nuno: »Reveže imenujte samo tiste, ki so v peklu, na veke od Boga zavrženi!« — Ko je bogatin trpel v peklu muke, je povzdignil svoje oči in zagledal oddalec Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. In zaklical je: Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu. (Luk. 16; 23, 24.)

21. april. Sv. škofa Anzelma je angleški kralj Viljem hudo preganjal, tako da je ta bežal v Rim. Papež povabi svetnika na zbor škofov v Bar l. 1098., kjer naj bi poleg drugih cerkvenih zadev obravnavali tudi zadevo angleškega kralja. Škofje so bili misli, da je treba s kraljem, ki škoduje Cerkvi, kjer le more, kar najstrože postopati, z najostrejšimi kaznimi, tudi z izobčenjem. Tedaj začne Anzelm milo prositi za kralja. Ta priprošnja moža, ki je moral že toliko pretrpeti od trdovratnega kralja, gane vse in jih napolni s spoštovanjem. — Kdor se hoče maščevati, nad njim se bo Gospod maščeval ter mu bo grehe gotovo pridržal. (Sir. 28; 1.)



24. april. Ko je rimski cesar Dioklecijan krvavo preganjal kristjane, je stopil hrabri junak sv. mučenec Jurij neustrašeno predenj in ga vprašal: »Cesar, kako dolgo boš še divjal z ognjem in mečem zoper kristjane? Kaj le so ti storili? Ne misli, da se bodo zdaj klanjali tvojim bogovom ali jim darovali; molijo pa za cesarstvo k živemu Bogu in so tudi tebi zvesti in pokorni.« — Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega! (Mat. 22; 21.)

29. april. Svetega mučenca Petra so napadli krivoverci blizu Milana. Eden izmed njih ga mahne dvakrat s sekiro po glavi. Svetnik se zgrudi: moliti začne apostolsko vero, kakor se jo je bil naučil, ko je bil še otrok, pomoči prst v kri, ki mu je vrela iz ran, in zapiše na zemljo: Verujem v Boga Očeta. — Dobri boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil.



30. april. Sveto Katarino Siensko so zlobni jeziki obrekli. Zastran tega obrekovanja je bila svetnica kaj užaloščena. Tedaj se ji prikaže Jezus: v desnici je imel zlato krono vso obsuto z biseri in dragulji, v levi trnjevo. Obe ji ponudi, rekoč: »Draga mi hči, z obema kronama boš okronana, toda ne hkrati. Izvoli si sama: ali naj te zdaj v življenju oven-

čam z zlato krono in po smrti s trnjevo, ali hočeš zdaj trnjevo in po smrti zlato?« Katarina odgovori: »Moj Gospod, že lep čas je, kar sem zatajila svojo voljo, da bi spolnjevala tvojo: zato ne gre meni, da bi volila. Če pa zahtevaš, da ti odgovorim, hočem v tem življenju vedno spolnjevati tvojo voljo in iz ljubezni do tebe hočem vsako trpljenje vzeti kakor da je veselje.« — S temi besedami vzame trnjevo krono iz roke Gospodove. — Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji! (Mat. 8. 10.)

»Grahut, danes je sv. Katarina! Priporoči se ji za pravi um in pamet!«

»Saj res, Marjančka! Se bom! — A prav za prav je prav prava priprošnjica za pravi um in pamet ona Katarina, mučenica, tista z zobatim kolesom! Tisti se priporoči pa ti!«

Marjančka še malo posnema svetnike: je še napuhnjena in noče reči »se bom«, kakor je rekel Grahut.

